

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

MANŽELKA MEZI NÁMI

KTERÁ JE
TA DRUHÁ?

motto

Manželka mezi námi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Greer Hendricks, Sarah Pekkanen
Manželka mezi námi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

MANŽELKA MEZI NÁMI

Praha 2018

Přeložila Kristýna Kučerová

Text copyright © 2017 by Greer Hendricks and Sarah Pekkanen
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC. All rights reserved.

Cover photography © Dean Drobot / Shutterstock.com
Translation © Kristýna Kučerová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-267-1166-7
ISBN e-knihy 978-80-267-1192-6 (1. zveřejnění, 2018)

GREER:

Věnováno Johnovi, Paige a Alexovi, s láskou a vděčností.

SARAH:

Věnováno těm, kteří mi dodali odvahu, abych tuto knihu napsala.

PRVNÍ ČÁST

PROLOG

S UZARDĚNÝMI TVÁŘEMI KRÁČÍ rychle po městském chodníku, plavé vlasy se jí pohupují kolem ramen, sportovní tašku nese přehozenou na předloktí. Dojde k domu, zanoří ruku do kabelky a vytáhne klíče. Na ulici panuje ruch a shon, žluté taxíky se ženou sem a tam, lidé se vracejí z práce a hrnou se do obchodu s lahůdkami na rohu. Já ji ale nespouštím z očí.

Ve vchodu se zarazí a spěšně se ohlédne přes rameno. Jako by mě zasáhl elektrický proud. Může vnímat můj pohled? Schopnost vycítit, že nás někdo pozoruje, je genetické dědictví po předcích, díky němuž se nestávali kořisti dravých zvířat, a máme pro ni vyhrazenou část našeho mozku. I já si tuhle obrannou strategii vypěstovala – mravenčení, jako by mi tělem probíjela statická elektřina, automatický pohyb hlavy při pátrání po páru zvědavých očí. A zjistila jsem, jak je nebezpečné brát toto varování na lehkou váhu.

Ona se však pouze otočí opačným směrem, otevře dveře a zmizí uvnitř, aniž by se na mě podívala.

Nemá tušení, co jsem jí udělala.

Neví, jakou škodu jsem napáchala, jakou zkázu jsem uvedla do pohybu.

Pro tuhle mladou ženu se srdcovitým obličejem a nádherným tělem – ženu, kvůli které mě opustil můj manžel Richard – jsem neviditelná jako holub zobající drobečky na chodníku.

Nemá ponětí, co se jí stane, pokud bude pokračovat v tom, co dělá. Ani to nejmenší.

PRVNÍ KAPITOLA

NELLIE SI NEDOKÁZALA VYBAVIT, co ji probudilo. Ale když otevřela oči, u nohou postele stála žena v jejích bílých krajkových svatebních šatech a dívala se na ni.

Vykřikla a hrdlo se jí sevřelo, natáhla se po baseballové pálce opřené o noční stolek. Jak však její oči začaly přivykat dennímu světlu, bušení srdce se zmírnilo.

Uvědomila si, že jí žádné nebezpečí nehrozí, a trhaně se rozesmála. Iluzi vytvořily svatební šaty zabalené v igelitovém pytli, které včera vyzvedla v salonu a pověsila na dvířka skříně. Živůtek a nadýchaná sukně byly vycpané zmačkaným papírem, aby si zachovaly tvar. Nellie padla zpátky na polštář. Dech se jí zklidnil a ona pohlédla na velké modré číslice na budíku na nočním stolku. Příliš brzy. Zase.

Natáhla paže za hlavu a levou rukou vypnula budík, aby zbytečně nezvonil. Diamantový zasnubní prsten od Richarda na prstě jí připadal těžký a cizí. Ani jako malá nedokázala jen tak usnout. Matka neměla na zdlouhavé uspávací rituály trpělivost, zato otec ji jemně hladíval po zádech a přes tenkou noční košilku na ně psával prstem slova a věty jako *Miluju tě* nebo *Jsi vážně výjimečná* a ona se pokoušela vzkaz rozluštit. Jindy zas kreslival tvary; kruhy, hvězdičky a trojúhelníky. Když jí bylo devět, rodiče se rozvedli a on se odstěhoval. Pak lehávala sama ve velké posteli pod růžovou pokrývkou s fialovými pruhy a zírala na skvrny od zatékající vody, které hyzdily strop.

Když nakonec usnula, obvykle spala tvrdě dobrých sedm osm hodin. Občas s ní matka musela zatrást, aby ji probrala z hlubokého bezesného spánku.

V posledním roce studia na vysoké škole se to po jedné říjnové noci náraz změnilo. Začala trpět nespavostí, spánek jí přerušovaly živé sny a často se budila. Jednou po ránu se v dívčí koleji sešla s kamarádkami ze studentského spolku Chí Omega dole u snídaň a dozvěděla se, že v noci vykřikovala nesrozumitelná slova. Nellie se to tehdy pokusila zahrát do autu: „Jsem jen vystresovaná ze stát-nic. Zkouška z psychologie je prý hrozně těžká.“ A odešla si od stolu pro další šálek kávy.

Po téhle příhodě se odhodlala k návštěvě školní psycholožky, ale ani tam se nedokázala přimět, aby hovořila o teplé noci na počátku podzimu, která začala lahvemi vodky a smíchem a skončila policej-ními sirénami a zoufalstvím. Nellie se s terapeutkou sešla dvakrát, ale třetí schůzku zrušila a už se tam nikdy neobjevila.

Richardovi svěřila pár detailů jednou v noci, když se probrala z opakujících se nočních můr. Pevně ji objal a hlubokým hlasem jí šeptal do ucha: „Držím tě, lásko. Se mnou se ti nic nestane.“

Nellie v jeho náruči cítila bezpečí, po kterém patrně toužila odjakživa; i před tím neštěstím. Vedle Richarda se jí konečně poda-řilo znovu upadnout do zranitelného stavu hlubokého spánku. Jako by opět stála na pevné zemi.

Včera v noci se Nellie ocitla sama ve starém přízemním bytě. Richard odjel služebně do Chicaga a její nejlepší kamarádka a spo-lubydlící Samantha přespávala u nového přítele. Zdmi dovnitř pro-nikaly zvuky New Yorku: troubící auta, výkřiky, psí štěkot... Ačkoli kriminalita v Upper East Side patřila k nejnižším v okolí, okna bytu chránily ocelové mříže a dveře se zamykaly na tři zámky; ten největší Nellie namontovala, když se nastěhovala. Přesto potřebovala jednu sklenku chardonnay navíc, aby dokázala usnout.

Nellie si protřela slepené oči a pomalu se vysoukala z postele. Natáhla si froté župan a při pohledu na svatební šaty ji napadlo, zda by pro ně neměla v úzké skříni vyklidit trochu místa. Jenomže sukně

byla příliš objemná. V butiku pro nevěsty, obklopená dalšími nadýchanými krinolínami s třpytivými flitry, vypadala elegantně jako drdol mezi natupírovanými hlavami. Ale v přečpané ložnici vedle obyčejného oblečení a vratké poličky na knihy z IKEA připomínala disneyovské šaty pro princezny.

Na změnu bylo pozdě. Svatba se rychle blížila a všechno bylo nachystané do posledního detailu včetně ozdoby na svatební dort zpodobňující plavovlasou nevěstu a pohledného ženicha zachycené v dokonalém souladu.

„Ježíšimarjá, vždyť vypadají jako vy dva,“ řekla jí Samantha, když jí Nellie ukázala fotografii starých porcelánových figurek, kterou jí Richard poslal e-mailem. Ozdoba patřila jeho rodičům a Richard ji uchovával ve sklepe svého domu ve městě. Vyndal ji, když požádal Nellie o ruku. Sam tehdy nakrčila nos. „Nenapadá tě někdy, že on je tak dokonalý, že to snad ani nemůže být pravda?“

Richardovi bylo třicet šest, o devět víc než Nellie, a pracoval jako úspěšný investiční bankéř. Měl vyběhanou, svalnatou postavu, nenucený úsměv, který ostře kontrastoval s temně modrýma očima.

Při první schůzce ji vzal do francouzské restaurace a znalecky se someliérem diskutoval o burgundském. Na druhé rande, které se konalo jednu zasněženou sobotu, se měla teple obléct a on se objevil s křiklavě zelenými plastovými sáňkami. „Znám nejlepší kopec v Central Parku,“ prohlásil. Měl tehdy na sobě vybledlé džín-
sy a vypadal v nich stejně dobře jako v dokonale střiženém obleku.

Nellie ale nežertovala, když na Saminu otázku odpověděla: „Každý den.“

Potlačila další zívnutí a seběhla sedm schodů vedoucích do maličké kuchyňky s linoleem, které ji záblo pod nohama. Rozsvítila lustr a všimla si, že tu Sam zase vybryndala med, kterým si sladí čaj. Lepkavá tekutina stekla ke straně a v maličkém jantarovém jezírku teď bojoval o život šváb. Ani po několika letech života na Manhattanu se

jí z toho nepřestalo dělat zle. Nellie vyndala z dřezu jeden ze Saminých špinavých hrnků a švába pod něj schovala. *At' si s ním poradí sama*, pomyslela si. Dala vařit kávu, otevřela si notebook a pročetla e-mail: slevový kupon z Gap; vzkaz od matky, z níž se patrně stala vegetariánka, protože Nellie žádala, aby jí na svatební hostinu zajistila bezmasé jídlo; upozornění na splatnost kreditní karty.

Nellie si nalila kávu do hrnku se srdíčky a nápísem NEJLEPŠÍ UČITELKA NA SVĚTĚ – se Samanthou, která také učila v mateřské škole Learning Ladder, jich měly v kredenci celý tucet – a žízňivě se napila. Na dnešek měla naplánovanou rodičovskou schůzku ve své třídě tříletých Vlčat. Bez kofeinu by mohla v „tichém koutku“ zdřímnout, a ona potřebovala být v plné síle. Jako první určitě přijdou na řadu Porterovi, kteří si nedávno stěžovali, že v dětech nerozvíjí kreativitu ve stylu Spikea Jonze. Navrhovali, aby vyměnila velký dům pro panenky za obří týpí, a dokonce jí poslali odkaz na Land of Nod, kde ho prodávají za 229 dolarů.

Až se odstěhuje k Richardovi, napadlo Nellie, po Porterových se mi bude stýskat asi stejně jako po švábech. Při pohledu na Samantin hrnek ji přepadl pocit viny. Sebrala brouka do ubrousku a spláchla ho do záchodu.

Mobil jí zazvonil ve chvíli, když pustila sprchu. Zabalila se do ručníku a spěchala do ložnice pro kabelku. Telefon v ní ale nebyl; Nellie ho vždycky někam zašantročila. Nakonec ho vyhrabala ze záhybů přikrývky.

„Haló?“

Ticho.

Skryté číslo. Na displeji se rozsvítila kontrolka hlasové schránky. Stiskla tlačítko, aby si vyslechla vzkaz, ale ozval se jen slabý, rytmický zvuk. Dech.

Asi nějaký prodejce, řekla si a hodila telefon zpátky na postel. O nic nejde. Občas prostě bývá přecitlivělá. Je toho na ni moc. Ale

za pár týdnů už bude sbalená, přestěhovaná k Richardovi a s kyticí bílých růží vykročí vstříc novému životu. Každá změna je náročná a u ní se teď naráz mění úplně všechno.

Jenomže tohle byl už třetí podobný telefonát za posledních pár týdnů.

Pohlédla ke dveřím a ujistila se, že je ocelová závora zajištěná. Vykročila ke koupelně, pak se vrátila, sebrala telefon a vzala si ho s sebou. Položila ho na okraj umyvadla, zamkla dveře, přehodila ručník přes tyč a vlezla si do sprchy. Hned ale uskočila zpátky, protože ji postříkala studená voda. Otočila kohoutkem a třela si rukama paže. Maličký prostor zaplnila pára a ona si nechala vodu stékat po ramenou a zádech. Po svatbě se jí změnil příjmení. Možná si zařídí i jiné telefonní číslo.

Oblékla si lněné šaty a zrovna si na bledé řasy nanášela řasenku – do školky se líčila a pěkně oblékala právě jen na rodičovské schůzky –, když mobil na porcelánovém umyvadle hlasitě, nakrápěle zavibroval. Cukla sebou, řasenka se jí obtiskla na kůži a nechala po sobě černou šmouhu pod obočím. Sklonila hlavu a na displeji našla příchozí zprávu od Richarda:

Nemůžu se dočkat, až tě večer uvidím, krásko. Počítám minuty. Miluju tě.

Při pohledu na slova od snoubence najednou uvolnila dech, který od probuzení zadržovala v hrudi. *Taky tě miluju*, odepsala.

Večer mu o těch telefonátech řekne. Richard jí naliže sklenku vína a při rozhovoru si položí její chodidla do klína. Možná zná způsob, jak to skryté číslo vystopovat. Dooblékla se, přehodila si těžkou kabelu přes rameno a vyšla ven do vlahého jarního slunce.

DRUHÁ KAPITOLA

PROBUDÍ MĚ PÍSKAJÍCÍ KONVICE tety Charlotte. Slabé sluneční světlo se prodírá žaluziemi dovnitř a vrhá pruhovaný stín na mé tělo schoulené do embryonální polohy. Jak to, že už je ráno? Už měsíce spím sama v posteli – ne v manželské, kterou jsme kdysi sdíleli s Richardem –, a přesto stále lehávám na levé straně. Prostěradlo vedle mě je studené. Dělá tu místo duchovi.

Rána bývají nejhorší, protože mám na chvíli úplně čistou hlavu. Odklad trestu. Jak kruté. Schoulím se pod patchworkovou deku a mám pocit nesmírné tíhy, která mě přibíjí k posteli.

Richard je teď patrně s mojí hezkou mladou náhradnicí, upírá na ni tmavě modré oči a konečky prstů ji hladí po tváři. Občas skoro slyším, jak jí říká všechna ta sladká slovíčka, která šeptával mně.

Zbožňuju tě. Budeš se mnou šťastná. Jsi celý můj svět.

Sevre se mi hrdlo, každý úder srdce mě bolí. *Zhluboka dýchej*, připomínám si. Nefunguje to. Nikdy to nefunguje. Když hledím na ženu, kvůli níž mě Richard opustil, pokaždé mě ohromí, jak je křehká a nevinná. Tolik se podobá mně samé v dobách, kdy jsme se s Richardem seznámili a on bral mou tvář do dlaní tak jemně, jako by to byla vzácná květina, kterou nechce pomačkat.

I v těch prvních, poblázněných měsících mi občas připadalo, jako by to celé bylo trochu nahané. Ale na tom nezáleželo. Richard byl starostlivý, charismatický, prostě dokonalý. Zamilovala jsem se do něj takřka okamžitě. A nikdy jsem nepochybovala, že i on mě miluje.

Teď se mnou ale skončil. Odstěhovala jsem se z našeho koloniálního domu se čtyřmi ložnicemi, klenutými vchody a tmavě zele-

ným trávníkem. Tři z oněch ložnic zůstaly po celou dobu našeho manželství prázdné, ale pokojská je přesto každý týden uklízela. Já si pokaždé našla výmluvu a odcházela jsem z domu, když otvírala jejich dveře.

Jekot sanitky třináct pater pode mnou mě konečně donutí vstát z postele. Osprchuju se, vyfěnuju si vlasy a přitom si všimnu nevzhledných odrostů. Zpod umyvadla vyndám balení barvy Clairol v karamelově hnědém odstínu, abych si večer vzpomněla, že si ji mám namíchat. Dávno pryč jsou dny, kdy jsem platila – ne, kdy za mě Richard platil – stovky dolarů za barvení a střih.

Otevřu starožitnou skříň z třeshňového dřeva, kterou teta Charlotte koupila na bleším trhu a vlastnoručně zrenovovala. Mívala jsem šatnu větší než pokoj, ve kterém teď stojím. Ramínka s oblečením roztríděná podle barev a ročních období. Hromady džínsů od předních návrhářů v různých stádiích vybledlosti. Duhu z kašmírových šál po celé jedné stěně.

Ty věci pro mě nikdy moc neznamenal. Obvykle jsem nosila legíny a pohodlné svetry. Děla jsem to úplně opačně než lidé jezdící za prací – do stylovějších šatů jsem se převlékala krátce předtím, než se Richard vracel domů.

Teď jsem ovšem ráda, že když mě Richard požádal, abych odešla, vzala jsem si s sebou pár kufrů nejlepšího oblečení. Jako prodávačka značkového zboží ve čtvrtém patře obchodního domu Saks jsem závislá na provizích, takže je moc důležité, abych vypadala reprezentativně. Civím na ramínka srovnaná ve skříni s téměř vojenskou přesností a vybírám šaty Chanel v tyrkysovém odstínu. Jeden knoflík je poškrábaný a visí poněkud volněji, než když jsem je oblékala minule. Je to už hodně dávno. Nepotřebuju váhu, abych věděla, že jsem hrozně zhubla; při sto šedesáti osmi centimetrech na mně planďá i oblečení velikosti čtyřiatřicet.

Vejdu do kuchyně, kde teta Charlotte snídá řecký jogurt s čerst-

vými borůvkami, a políbím ji na tvář, která je heboučká jako mastkový pudr.

„Vanesso. Spalas dobře?“

„Ano,“ zalžu.

Stojí u kuchyňské linky, bosá, ve volném oblečení na tai-či, a přes skla brýlí se dívá na nákupní seznam na zadní straně staré obálky, z něhož mezi sousty odškrťává jednotlivé položky. Pro tetu Charlotte je akce klíčem k emoční rovnováze. Pořád na mě naléhá, abych se s ní šla projít po SoHo, doprovodila ji na přednášku o umění v 92Y nebo na film v Lincolnově centru... ale já vím, že mně aktivita nepomáhá. Koneckonců, obsedantní myšlenky člověka následují kamkoli.

Uždíbnu kousek celozrnného toastu a do tašky hodím jablko a proteinovou tyčinku k obědu. Víím, že se tetě Charlotte ulevilo, když jsem si našla práci. Konečně se zdá, že jsem se dostala z nejhoršího. Bez varování jsem jí převrátila život naruby. Obvykle tráví dopoledne v pokoji, který používá jako ateliér, nanáší husté olejové barvy na plátna a vytváří snové krajiny, které jsou mnohem krásnější než svět, v němž žijeme. Ale nestěžuje si. Když jsem byla malá holka a má matka měla své „dny ve tmě“, jak jsem jim tehdy říkala, zavolala jsem její starší sestře, tetě Charlotte. Stačilo zašeptat: „Ona zase odpočívá.“ Teta přijela, hodila tašku s věcmi na přespání na podlahu, natáhla ruce ještě pokryté skvrnami od barev a sevřela mě do náruče, která voněla lněným olejem a levandulí. Vlastní děti neměla, takže si mohla plánovat život podle svého. Měla jsem obrovské štěstí, že mě učinila jeho středobodem, když jsem to nejvíc potřebovala.

„Brie... hrušky...“, mumlá si teta Charlotte a odškrťává položky na seznamu vyvedené rukopisem s výraznými obloučky a vlnovkami. Ocelově šedé vlasy má stažené do rozčuchaného drdolu. Vybraně prostřený stůl – kobaltově modrá skleněná miska, velký keramický

fialový hrnek a stříbrná lžička – vypadá jako předloha pro zátiší. Její třípokojový byt je dost drahý, protože ho teta Charlotte a strýc Beau, který před lety zemřel, koupili ještě předtím, než se ceny nemovitostí vyšplhaly do nebes, přesto si v něm člověk připadá jako ve starém útulném venkovském domě. Dřevěné podlahy kloužou a vržou, každá místnost je vymalovaná jinou barvou – máslově žlutou, safírově modrou, mátově zelenou.

„Večer máš zase setkání s umělci?“ ptám se a ona přikyvuje.

Od chvíle, co s ní bydlím, se v jejím obýváku setkávám jak se skupinou prvků z Newyorské univerzity, tak i s uměleckými kritiky z *New York Times* a majiteli galerií. „Víš co? Víno koupím já cestou domů,“ nabízím se. Je pro mě důležité, abych nebyla tetě Charlotte na obtíž. Nikdo jiný mi nezbyl.

Zamíchám si kávu a napadne mě, jestli Richard právě vaří kafe pro svou novou lásku, nese jí ho do postele, kde se ona ještě rozespale protahuje pod heboučkou dekou, pod níž jsme spolu kdysi spali. Představuju si, jak se její rty vlní v úsměvu, když nadzvedne příkrývku a pozve ho k sobě. S Richardem jsme se po ránu často milovali. „Je jedno, co se během dne stane, tohle nám nikdo nevezme,“ říkal. Sevře se mi žaludek, odstrčím toast. Podívám se na hodinky od Cartiera, Richardův dárek k pětiletému výročí, a prstem přejedu po hladkém zlatě. Občas mívám pocit, že na šatech – bez ohledu na to, kolikrát jsem je od té doby odnesla do čistírny – vnímám citrusovou vůni mýdla L'Occitane, kterým se myl. Jako by byl ke mně pořád připoután, i když už jen jako průhledný stín.

„Myslím, že by ti udělalo dobře, kdyby ses k nám dnes večer připojila.“

Chvilí mi trvá, než se vzpamatuju. „Možná,“ říkám, ale vím, že to neudělám.

Oči tety Charlotte jsou laskavé; určitě ví, že myslím na Richarda. Ale pravdu o našem manželství nezná. Myslí si, že si našel mladší,

odsunul mě na vedlejší kolej jako tolik jiných mužů. Myslí si, že jsem oběť, jen další žena sražená na kolena příchodem středního věku.

Soucit by z jejího výrazu okamžitě vymizel, kdyby věděla, jakou úlohu jsem při zániku našeho vztahu sehrála já.

„Už musím běžet,“ říkám. „Ale kdybys potřebovala ještě něco koupit, pošli mi esemesku.“

Práci v obchodě jsem si sehnala teprve před měsícem a už dvakrát mě upozornili, že chodím pozdě. Musím najít lepší způsob, jak večer usnout; z prášků, co mi předepsala doktorka, jsem po ránu malátná. Nepracovala jsem skoro deset let. Jestli o tohle místo přijdu, kdo mě ještě někdy zaměstná?

Přehodím si přes rameno těžkou kabelu, z níž nahoře vykukují skoro nové lodičky od Jimmyho Chooa, zavážu si okopané tenisky Nike a do uší strčím sluchátka. Do Saks to mám padesát bloků, chodím pěšky a poslouchám psychologické pořady na internetu; občas mě problémy druhých odpoutají od mých vlastních.

Vlahé slunce, které mě ráno pozdravilo, ve mně vzbudilo dojem, že je venku teplo. Zachvějí se při závanu ostrého, pozdně jarního větru a vykročím na svou obvyklou túru z Upper West Side k centru Manhattanu.

První zákaznicí je investiční bankéřka, která se mi představí jako Nancy. Práce ji pohlcuje, říká, ale dnes jí neočekávaně zrušili ranní schůzku. Je drobná, oči má posazené daleko od sebe, krátké vlasy nosí na patku a na její chlapeckou postavu tady bude obtížné něco najít. Mám z toho rozptýlení vlastně radost.

„Musím si pořídit něco pořádného na sebe, jinak mě nebudou brát vážně,“ vysvětluje. „Opravdu. Jen se na mě podívejte. Vždyť po mně v baru pořád chtějí doklady!“

Jemně ji odstrkuji od šedého kalhotového kostýmu a všímám si,

že má nehty okousané do masa. Neunikne jí, kam se dívám, a rychle strká ruce do kapes saka. Napadá mě, jak dlouho to v práci ještě vydrží. Možná si najde jiné místo, třeba ve službách, v oblasti ochrany životního prostředí nebo práv dětí, než ji tahle branže úplně zlomí.

Natáhnu se po úzké sukni a vzorované hedvábné blůzce. „Co třeba něco pestřejšího?“ navrhuji.

Kráčíme ke kabinkám a ona mi vykládá o okresním cyklistickém závodě, jehož se chce za měsíc zúčastnit, přestože vůbec netrénuje, o rande naslepo, do něhož ji nutí kolegyně. Cestou беру další kousky a pokradmu si ji měřím, abych odhadla postavu a tón pleti.

A pak si všimnu úchvatných úpletových černobílých květinových šatů od Alexandra McQueena a zastavím se. Zvednu ruku, dotknou se látky a srdce se mi rozbuší.

„Ty jsou pěkné,“ podotkne Nancy.

Zavřu oči a vybavím si večer, kdy jsem měla na sobě skoro stejný model.

Richard se vrací domů s velkou bílou krabicí převázanou červenou stuhou. „Obleč si to dnes večer,“ říká a já si šaty vyzkouším. „Vypadáš nádherně.“ Upijíme šampaňské na recepci v divadle Alvina Aileyho a smějeme se s Richardovými kolegy. Objímá mě kolem pasu. „Zapomeň na večeri,“ šeptá mi do ucha. „Jedeme domů.“

„Jste v pořádku?“ ptá se Nancy.

„Jistě,“ odpovídám, ale hrdlo se mi bolestivě stahuje. „Tyhle šaty by vám neslušely.“

Nancy se tváří překvapeně a já si uvědomuju, že mluvím příliš pronikavě.

„Tyhle.“ Sáhnu po klasických pouzdrových šatech v rajčatově červeném odstínu.

Pokračuji ke zkušební místnosti, oblečení mi těžce visí na rukou. „Myslím, že pro začátek toho máme dost.“

Rozvěším šaty na tyč u stěny a pokouším se odhadnout, v jakém pořadí by je měla vyzkoušet. Rozhodnu se pro lila sako, které jí pěkně půjde k olivové pleti. Vždycky je nejlepší začít sakem, protože zákaznice se tak nemusí svlékat.

Dojdu ještě pro pár punčoch a bot na vysokém podpatku, aby se lépe cítila v sukních a šatech, pak vyměním velikost 32 za 34. Nancy si nakonec vybere dvě saka, dvojce šaty – včetně těch červených – a námořnický modrý kostýmek. Zavolám švadlenu, aby upravila délku sukně od kostýmu, a omluvím se s tím, že jdu namarkovat nákup.

Jenomže mě to táhne zpátky k černobílým šatům. Visí tu troje. Popadnu je do náruče a odnesu do skladu, kde je schovám za řadu poškozených kousků.

Vrátím se s Nancyinou kreditkou a účtenkou ve chvíli, kdy se převléká do svého.

„Děkuji vám,“ říká Nancy. „Sama bych si tohle nikdy nevybrala, ale vlastně se těším, až si to vezmu na sebe.“

Tohle mám na své práci opravdu ráda – když se zákaznice cítí dobře. Zkoušet si oblečení a utrácet za ně peníze obvykle ve většině žen vyvolává otázky jako: *Vypadám v nich tlustá? Zasloužím si to? Jsem tohle vůbec já?* Tyto pochybnosti dobře znám, protože jsem sama stála ve zkušební kabince a pokoušela se zjistit, kdo bych vlastně měla být.

Přetáhnu přes Nancyino oblečení ochranný vak a podám jí ho. Přitom mě napadne, jestli nemá teta Charlotte pravdu. Když půjdu pořád dopředu, třeba se můj mozek rozhodne následovat pohyb mého těla.

Nancy odejde, já obsloužím pár dalších zákazníků a pak se vrátím do zkušebny, abych odnesla odmítnuté kousky. Rovnám oblečení na ramínka a zaslechnu rozhovor dvou žen v sousední kabince.

„Uf, tenhle Alaïa na mě vypadá příšerně. Jsem tak nafouklá.

Servírka určitě lhala, když mi tvrdila, že ta sójová omáčka má nízký obsah sodíku.“

Okamžitě poznávám jižanský přízvuk: Hillary Searlesová, manželka George Searlese, jednoho z Richardových kolegů. S Hillary jsme se během těch let potkaly na spoustě večírků a firemních akcí. Vykládala mi o kladech a záporech veřejných a soukromých škol, Atkinsonovy i zónové diety, St. Barts a pobřeží Amalfi. Dnes bych ale rozhovor s ní nevydržela.

„Haló! Je tady nějaká prodavačka? Potřebujeme jinou velikost,“ zvolá jiný hlas.

Dveře zkušební místnosti se rozletí a objeví se v nich žena. Je hodně podobná Hillary, má dokonce stejné zázvorově plavé zvlněné vlasy, takže to může být jediné její sestra.

„Slečno, můžete se nám věnovat? Ta druhá prodavačka někam zmizela.“

Než stihnu odpovědět, vzduchem se mihnou nevyhovující oranžové šaty od Alaïy a přeletí přes stěnu kabinky. „Máte je ve dvaačtyřicítce?“

Pokud Hillary utratí za šaty 3 100 dolarů, tak kvůli provizi vydržím i otázky, jimiž mě zahrne.

„Podívám se,“ odpovím. „Ale Alaïa není zrovna shovívavá značka, bez ohledu na to, co jste měly k obědu... přinesu i čtyřiačtyřicítku, kdyby vám nepadly.“

„Váš hlas mi zní povědomě.“ Hillary vykoukne, své sodíkem nafouklé tělo skrývá za dveřmi. Vyjekne a určitě ji stojí velké úsilí, aby zůstala stát a neodvrátila zrak. „Co tady děláš?“

Její sestra se vloží do hovoru: „Hill, s kým to mluvíš?“

„Vanessa je stará přítelkyně. Je vdaná... ehm, byla vdaná za jednoho Georgeova kolegu. Počkej vteřinku, holka. Jen na sebe něco hodím.“ Když vyjde ven, obejme mě a zaplaví vůní květinového parfému.

„Vypadáš jinak! Co se změnilo?“ Založí ruce v bok a podrobí mě důkladnému průzkumu. „Tak pro začátek, zlato, strašně jsi zhubla. Ty bys s Alaïou problém neměla. Ty tady teď pracuješ?“

Snad nikdy jsem nebyla vděčnější za zvonění mobilního telefonu. „Haló,“ švitoří Hillary. „Cože? Horečka? Určitě? Pamatujete, jak vás minule doběhla? Tak dobře, dobře. Hned tam jedu.“ Otočí se k sestře. „Volali ze školy. Madison je prý nemocná. Upřímně, posílají děti domů, sotva kýchnou.“

Nakloní se ke mně, aby mě znovu objala, a škrábne mě diamantovou náušnicí. „Musíme se sejít na oběd a všechno probrat. Zavolej mi!“

Hillary se sestrou spěchají na vysokých podpatcích k výtahu a já si na židli v kabině všimnu platinového náramku. Chci na ni zavolat jménem, ale vtom zaslechnu její slova. „Chudinka malá,“ říká sestře lítostivým tónem. „Zůstal mu barák, auto, všechno...“

„Vážně? Nesehnala si pořádného právníka?“

„Ta holka je úplně na dně.“ Hillary pokrčí rameny.

Mám pocit, jako bych narazila do neviditelné stěny.

Dívám se, jak se Hillary vzdaluje. Když tiskne tlačítko u výtahu, vrátím se ke kabinkám, abych z podlahy posbírala hedvábné a plátěné kousky. Ale nejdřív si připnu platinový náramek na zápěstí.

Krátce před koncem našeho manželství jsme s Richardem doma pořádali party. Tehdy jsem viděla Hillary naposledy. Začátek večera byl poněkud stresující, protože zaměstnanci firmy, která měla na starost občerstvení, nepřijeli včas. Richard byl podrážděný – kvůli nim, kvůli mně, že jsem je neobjednala o hodinu dřív, kvůli celé situaci –, ale energicky se postavil za provizorní barový pult v obýváku, míchal martini a gin s tonikem, pohazoval hlavou a smál se, když mu jeden z kolegů vmáčkl do ruky dvacku jako spropitné.

Já se proplétala mezi hosty a omlouvala se za ubohé kolečko brie a trojúhelníček čedaru, které jsem nachystala, a slibovala, že jídlo brzy dorazí.

„Miláčku? Mohla bys ze sklepa přinést pár lahví Raveneau, ročník dva tisíce devět?“ zavolal na mě Richard přes celý pokoj. „Minulý týden jsem objednal celou bednu. Jsou na prostřední polici ve vinotéce.“

Ztuhla jsem a měla pocit, že se na mě upřely oči všech přítomných. Hillary stála u baru. O konkrétní ročník si patrně řekla právě ona, tahle značka patřila k jejím oblíbeným.

Vzpomínám si, jak jsem se pomalu sunula ke sklepu ve snaze oddálit chvíli, kdy budu muset Richardovi přede všemi jeho přáteli a obchodními partnery říct to, co dobře vím: ve sklepe žádné Raveneau není.

Další hodinu obsluhuju babičku, která si přišla vybrat nové šaty na křtiny své jmenovkyně, a dávám dohromady šatník pro ženu, co se chystá na Aljašku. Tělo mám jako mokrá píseň; plamínek naděje, který se rozhořel, když jsem obsloužila Nancy, už dávno zhasl.

Tentokrát vidím Hillary dřív, než slyším její hlas. Dojde ke mně ve chvíli, kdy věším sukni na ramínko.

„Vanesso!“ zvolá. „Jsem tak ráda, že tu ještě jsi. Prosím, řekni mi, že jsi našla...“

Zarazí se v půli věty, když spočine očima na mém zápěstí.

Rychle stáhnou náramek. „Já jsem... já... bála jsem se ho uložit mezi ztráty a nálezy... říkala jsem si, že se pro něj vrátíš... anebo bych ti zavolala.“

Stín zmizí Hillary z očí. Věřící mi. Anebo mi alespoň chce věřit.

„Je dceruška v pořádku?“

Hillary přikývne. „Myslím, že se ta malá potvůrka jen chtěla ulít

z matiky.“ Zasměje se a navlékne si těžký platinový náramek na zápěstí. „Zachránila jsi mi život. George mi ho dal před týdnem k narozeninám. Dovedeš si představit, jak bych mu teď vysvětlovala, že jsem ho ztratila? Rozvedl by...”

Zrudnou jí tváře a odvrátí oči. Hillary nikdy nebyla bezcitná, vzpomenu si. Kdysi dávno se jí občas podařilo mě i rozesmát.

„Jak se má George?“

„Pořád v práci. Však víš, jaké to je.“

Další krátká pauza.

„Viděla jsi teď někdy Richarda?“ Snažím se o ledabylý tón, ale nedaří se mi to. Můj hlad po informacích je do očí bijící.

„Občas ho vídám.“

Čekám, ale je zřejmé, že mi toho víc nepoví.

„Fajn. Chceš si vyzkoušet ty šaty od Alaïy?“

„Měla bych jít. Přijdu jindy, zlato.“ Já ale vím, že Hillary nepřijde. To, co vidí – otlučený knoflík na dva roky starých chanelovských šatech, účes, který by snesl profesionální péči – je stav, který, jak Hillary doufá, není nakažlivý.

Rychle mě obejmě a má se k odchodu. Ale pak se otočí.

„Kdyby šlo o mě...“ Nakrčí obočí, o něčem dumá. Rozhodne se. „Já bych to asi chtěla vědět.“

To, co následuje, je jako náraz rozjetého vlaku.

„Richard je zasnoubený.“ Její hlas ke mně doléhá z velké dálky. „Je mi to líto... jen mě napadlo, že se ti to nejspíš nedoneslo, a připadlo mi...”

Hukot v mé hlavě zadusí její ostatní slova. Přikývnu a mizím.

Richard je zasnoubený. Můj manžel se s ní doopravdy ožení.

Utíkám do zkušebny. Opírám se o stěnu a svezu se na podlahu, šaty se mi vysoukají nahoru a spálím si stehna o koberec. Schovám hlavu do dlaní a rozvzlykám se.

TŘETÍ KAPITOLA

U STARÉHO KOSTELA S VĚŽIČKOU, kde sídlí školka Learning Ladder, stály z jedné strany tři náhrobky z přelomu století, omleté časem a skryté pod klenbou stromů. Na druhé straně se rozkládalo menší hřiště s pískovištěm a modro-žlutou prolézačkou. Symbolem života a smrti u kostela, který byl svědkem bezpočtu obřadů na počest obou těchto událostí.

Na jednom náhrobku bylo vytesáno jméno Elizabeth Knappové. Zemřela ještě před třicátými narozeninami a její hrob se nacházel kousek dál od ostatních. Nellie jako obvykle kráčela delší cestou, aby se hřbitůvku vyhnula. Přesto jí myšlenky zaletěly k mladé ženě.

Život jí mohla zkrátit nemoc nebo porod. Anebo nehoda.

Byla vdaná? Měla děti?

Nellie odložila tašku, aby odemkla západku vybavenou dětskou pojistkou, která uzavírala branku v plotě okolo hřiště. Vítr šuměl v korunách stromů. Elizabeth bylo dvacet šest nebo dvacet sedm; Nellie si teď nemohla vzpomenout. Najednou jí tento nevýznamný detail nešel z hlavy.

Vydala se ke hřbitovu, aby si informaci ověřila, ale zvon v kostele osmkrát zazvonil; jeho hluboké, ponuré tóny vibrovaly vzduchem a připomínaly jí, že schůzky začnou za patnáct minut. Slunce zaclonil mrak a teplota prudce poklesla.

Nellie se otočila, prošla vrátky, zavřela je za sebou a z pískoviště stáhla ochrannou plachtu, aby bylo připravené, až si děti půjdou ven hrát. Prudký poryv větru málem vyškubl jeden konec. Chvilí se s ním prala a pak ho zatížila objemným květináčem.

Spěšně vešla do budovy a seběhla schody do sklepa, kde byly třídy mateřské školy. Zemitá, bohatá vůně kávy oznamovala, že ředitelka Linda už dorazila. Jindy by si Nellie nejprve odložila věci do třídy a teprve pak se šla s Lindou pozdravit, ale dnes minula prázdnou místnost a pokračovala chodbou k Lindině kanceláři, z níž vycházelo žluté světlo. Potřebovala vidět známou tvář.

Vstoupila a spatřila nejen kávu, ale i podnos se sladkým pečivem a Lindu, jak skládá do vějířů papírové ubrousky a klade je k hromádce polystyrenových kelímků. Linda s lesklým černým mikádem a v béžovém kalhotovém kostýmu doplněném páskem z krokodýlí kůže by mohla zavítat na schůzi představenstva kterékoli velké firmy. Takhle se neoblékala jen kvůli rodičům, i ve všední dny vypadala vždycky jako ze škatulky.

„Neříkej mi, že to jsou čokoládové croissanty.“

„Od Deana a DeLucy,“ potvrdila Linda. „Vem si.“

Nellie zasténala. Zrovna dnes ráno na váze zjistila, že do svatby musí zhubnout ještě dvě a půl, ne... čtyři kila.

„Ale no tak,“ naléhala Linda. „Mám jich dost, aby si i rodiče oslادili život.“

„Tohle jsou rodiče z Upper East Side,“ vtipkovala Nellie. „Ti cukr a mouku nejedí.“ Znovu zabloudila pohledem k podnosu. „Tak jenom půlku.“ Rozřízla croissant plastovým nožem. Cestou do třídy se do něj zakousla. Místnost nebyla nijak nóbl, zato prostorná a vysokými okny sem pronikal dostatek denního světla. Na měkkém koberci s písmenky propojenými do vláčku, který se táhl po okraji, sedávala její Vlčata se zkříženými nohama a poslouchala pohádky. V kuchyni se zase nasazovala šéfkuchařské čepice a rachotila hrnci a pánvičkami, v koutku s kostýmy si pak mohla vybrat cokoli od lékařského pláště přes baletní sukýnku až po astronautskou helmu.

Matka se jednou zeptala, proč se Nellie nechce stát „opravdo-

vou“ učitelkou, a vůbec nepochopila, proč se její dcera při té otázce urazila.

Dotek baculatých důvěřivých ručiček, chvíle, kdy dítě poprvé rozluští písmenka na papíře a s udiveným výrazem přečte první slovo, neotřelost, s níž děti vnímají svět – cožpak se dá vysvětlit, jak je jí to všechno drahé?

Někteří její vrstevníci se cítili povolání k práci spisovatele nebo umělce. Nellie odjakživa věděla, že chce učit.

Olízla drobek z prstu, vytáhla z kabelky diář a hromádku „vysvědčení“, které bude rozdávat. Rodiče platí dvaatřicet tisíc dolarů za rok, aby sem mohli poslat své děti na několik hodin denně, a Portero-vi se svými odkazy na týpí nebyli jediní, kdo vyžadoval, aby se tu věci dělaly určitým způsobem. Každý týden jí chodily e-maily, třeba nedávno od Levinových, kteří pro svého nadaného Reese chtěli víc pracovních listů. Číslo mobilních telefonů všech učitelů byla pro akutní případy uvedena ve školním seznamu, ale někteří rodiče si slovo „akutní“ vykládali poněkud rozvolněně. Jednou jí dokonce v pět hodin ráno volala Bennetova matka, aby se zeptala, co předchozího dne ve školce jedl, protože v noci zvracel.

Nečekané zazvonění telefonu ve tmě Nellie tenkrát donutilo nechat v pokoji rozsvícená všechna světla ještě dlouho poté, co si uvědomila, že vůbec o nic nešlo. Nadbytek adrenalinu musela spálit úklidem skříně a prádelníku.

„To je ale primadona,“ prohlásila její spolubydlící Sam, když jí Nellie rozhovor vylicila. „Proč si telefon nevypneš, když jdeš spát?“

„Dobrý nápad,“ zalhala Nellie; věděla, že touto radou se nikdy řídit nebude. Neposlouchala hlasitou hudbu ze sluchátek, když běhala nebo jela do práce. A nikdy nechodila pozdě večer sama domů.

Kdyby jí něco hrozilo, chtěla včasné varování.

Nellie si u stolu psala poslední poznámky, když se ozvalo zaklepání na dveře. Zvedla hlavu a spatřila Porterovy – on byl oblečený do

proužkovaného modrého obleku, ona do růžových šatů. Vypadali, jako by se chystali na symfonický koncert.

„Vítejte,“ řekla, když k ní došli a podali jí ruku. „Posadte se, prosím.“ Potlačila úsměv, když se pokoušeli udržet rovnováhu na dětských židličkách kolem stolu s občerstvením. I ona na jedné seděla, jenomže na rozdíl od nich už byla zvyklá.

„Jak víte, Jonah je báječný chlapeček,“ začala. Všechny své pohovory zahajovala chválou, ale v případě Jonaha to byla pravda. Nellie si stěnu v ložnici vyzdobila obrázky svých oblíbených svěřenců a patřila k nim i Jonahova kresba, na které ji zobrazil jako postavu z kresleného filmu.

„Všimla jste si, jak drží tužku?“ zeptala se paní Porterová a přitom si z kabelky vytahovala zápisník a propisku.

„Hm, já...“

„Otáčí ji dolů,“ přerušil ji pan Porter a vzápětí popadl manželčinu propisku, aby to předvedl. „Vidíte, jak se mu přitom křiví ruka? Co myslíte, neměli bychom mu zařídit terapii?“

„Je mu teprve tři a půl roku.“

„Tři a tři čtvrtě,“ opravila ji paní Porterová.

„Jistě,“ přitakala Nellie. „Hodně dětí ještě nemá v tomto věku dostatečně rozvinutou jemnou motoriku, aby...“

„Vy jste z Floridy, že?“ zeptal se pan Porter.

Nellie zamrkala. „Jak to ví... promiňte, proč se ptáte?“ Portero-vým v žádném případě nehodlala sdělovat, odkud je. Vždycky si dávala pozor, aby toho o sobě moc neprozradila.

Odrážet otázky nebylo obtížné, jakmile si člověk osvojil pár triků. Když se zeptali na dětství, vyprávěli jste o domečku na stromě, který vám postavil otec, o černé kočce, co si myslela, že je pes, sedala si a žadonila o odměnu. Pokud přišla řeč na vysokou školu, rozpovíдали jste se o vítězné sezoně fotbalového týmu a brigádě v restauraci, kde jste jednou při přípravě toastů skoro způsobili požár, takže všich-

ni hosté museli vyklidit sál. Stačilo prostě vykládat dlouhé barvitě historky, které odvedou pozornost od skutečnosti, že se vlastně s ničím nesvěřujete. Vynechávat konkrétní informace, díky nimž byste vyčnívali z davu. Mlžit ohledně roku, kdy jste promovali. Lhát jen v případě naprosté nutnosti.

„Víte, tady v New Yorku je to jinak,“ říkal právě pan Porter. Nellie se na něho opatrně podívala. Klidně mu mohlo být o patnáct let víc než jí a podle přízvuku se dalo soudit, že se narodil na Manhattanu. Jejich cesty se dříve určitě nezkřížily. Jak by to mohl vědět?

„Nechceme, aby Jonah zaostával,“ prohlásil pan Porter, opřel se, a když se židlička zakymácela, usilovně se snažil ji nepřevrhnout.

„Můj manžel se vám snaží vysvětlit,“ vložila se do hovoru paní Porterová, „že příští rok se budeme hlásit do předškolní přípravy. A hledáme jen tu nejlepší.“

„Chápu.“ Nellie se přinutila soustředit. „Je to samozřejmě vaše rozhodnutí, ale co kdybyste ještě rok počkali?“ Věděla, že Jonah už je přihlášený na kurz čínštiny, karate a do hudebky. Tento týden ho dvakrát viděla, jak zívá a mne si ospalé oči. Alespoň tady má dost času na stavění hradů z písku a skládání věží z kostek.

„Chtěla jsem vám povědět, co se stalo, když si jeden z jeho spolužáků zapomněl přinést oběd,“ začala Nellie. „Jonah mu nabídl kus svého, což dokazuje, jak je empatický a laskavý...“

Ztichla, když panu Porterovi zazvonil mobil.

„Ano,“ řekl do telefonu. Pohlédl Nellie přímo do očí a vydržel to dost dlouho. Setkali se zatím jen dvakrát na schůzce rodičů a při podzimním shromáždění celé školky. Tehdy na ni takhle necivěl, ani se nechoval divně.

Pan Porter jí mávnutím ruky naznačil, aby pokračovala. S kým to mluví?

„Provádíte pravidelné hodnocení dětí?“ zeptala se paní Porterová.

„Prosím?“

Paní Porterová se usmála a Nellie si všimla, že jí rtěnka ladí s odstínem šatů. „Ve Smithově škole to dělají. Každé čtvrtletí. Studijní předpoklady, příprava k výuce čtení v malých skupinkách rozdělených podle schopností, složitější početní úkony...“

Početní úkony? „Ano, já děti hodnotím.“ Nellie se napřímila.

„To si snad děláte srandu,“ říkal právě pan Porter do telefonu. Nellie cítila, že se na ni znovu dívá.

„Ne s ohledem na početní úkony... tedy... spíš základní dovednosti jako počítání do deseti, rozpoznávání písmen,“ pokračovala Nellie. „Když se podíváte na zadní stranu vysvědčení, najdete tam... kategorie.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, jak paní Porterová zkoumala Nelliny poznámky.

„Řekni Sandy, ať se do toho pustí. Toho klienta nesmíš ztratit.“ Pan Porter ukončil hovor a zavrtěl hlavou. „Je to všechno?“

„Jistě,“ prohlásila paní Porterová a obrátila se na Nellie. „Určitě máte spoustu práce.“

Nellie se usmála, ale rty měla pevně stažené. *Ano, chtělo se jí odseknout. Mám spoustu práce. Včera jsem drhla koberec, na který jedno z dětí vylilo čokoládové mléko. Do odpočinkového koutku jsem koupila měkkou přikrývku, aby si váš vystresovaný a přetížený chlapec mohl odpočinout. Tenhle týden jsem si přibrala tři večerní směny v restauraci, kde dělám servírku, protože to, co si vydělám tady, mi nezaplatí ani základní živobytí – a stejně každý den v osm ráno projdu těmito dveřmi a mám dost energie pro vaše děti.*

Zamířila zpátky k Lindě do kanceláře, aby si vzala i druhou polovinu croissantu, když zaslechla dunivý hlas pana Portera. „Zapomněl jsem tam sako.“ Vrátil se do třídy a sebral ho z opěradla židličky.

„Proč jste si myslel, že pocházím z Floridy?“ vyhrkla Nellie.

Pokrčil rameny. „Moje neteř tam chodila do školy, na Grantovu univerzitu. Měl jsem pocit, že jste se jednou zmínila, že jste tam taky studovala.“

Tahle informace v jejím životopisu na webových stránkách školky nebyla. Nemá žádné oblečení se znakem své bývalé univerzity, ani jedinou mikinu, klíčenku, vlaječku.

Linda nejspíš Porterovy informovala o její kvalifikaci – vypadají jako rodiče, kteří tohle chtějí vědět, říkala si Nellie v duchu.

Přesto si pana Portera lépe prohlédla a pokusila se představit si jeho rysy na mladé dívce. Žádnou spolužačku se jménem Porterová si nevybavovala. Ale to neznamenal, že by někdo takový nemohl sedět v lavici za ní nebo vstoupit do školního spolku.

„Za chvíli začíná schůzka, takže...“

Pohlédl do prázdné chodby a pak na ni znovu upřel oči. „Jistě. Uvidíme se na konci školního roku.“ Vykročil a cestou si pohvizdoval. Nellie ho pozorovala, dokud nezmizel za dveřmi.

Richard o své bývalé mluvil zřídka, takže Nellie o ní věděla jen pár věcí. Stále bydlí v New Yorku. Rozešli se krátce předtím, než Richard potkal Nellie. Je hezká, má dlouhé tmavé vlasy a úzký obličej. Nellie se pokusila o hledání na Googlu, kde objevila pár maličkých rozmazaných fotek.

A pořád chodila pozdě, což Richarda popuzovalo.

Poslední blok do italské restaurace Nellie běžela a už teď litovala dvou sklenic Rulandského šedého, které si dala s učitelkami třetí a čtvrté třídy jako odměnu, že přečkaly rodičovské schůzky. Vyprávěly si historky z bojiště: vítězkou prohlásili Marnie, která měla třídu vedle Nellie – rodiče místo sebe poslali au pair, která neuměla pořádně anglicky.

Nellie ztratila pojem o čase a teprve cestou na toaletu se podívala

na mobil. Když vycházela z kabinky, málem se srazila s neznámou ženou. „Promiňte!“ vyhrkla instinktivně Nellie. Uhnula, ale upadla jí přitom kabelka a její obsah se vysypal na zem. Žena beze slova překročila rozházené věci a vešla do kabinky. („To je ale chování!“ supěl v Nellie hlas učitelky, když si klekla, aby si posbírala peněženku a kosmetiku.)

Do restaurace to stihla s jedenáctiminutovým zpožděním. Otevřela těžké skleněné dveře a číšník u vchodu zvedl hlavu od kožené knihy rezervací. „Mám tu schůzku se snoubencem,“ vyhrkla zadýchaně.

Rozhlédla se po místnosti a spatřila Richarda, jak vstává ze židle u rohového stolu. Oči mu lemovalo pár vrásek, na spáncích mu tmavými vlasy prokvétalo několik stříbrných pramínků. Změřil si ji od hlavy k patě a rozpustile na ni mrkl. *Jestlipak mě někdy při pohledu na něj přestane šimrat v břiše*, napadlo ji.

„Promiň,“ omlouvala se, když k němu došla. Políbil ji, odsunul ji židli a ona se nadechla jeho svěží citrusové vůně.

„Všechno v pořádku?“

Kdokoli jiný by se zeptal jen formálně. Ale Richard z ní nespouštěl oči a Nellie věděla, že mu opravdu záleží na tom, jak mu odpoví.

„Bláznivý den,“ vzdychla si a posadila se. „Rodičovské schůzky.“

„Až budeme my dva na takové schůzce sedět kvůli malému Richardovi, připomeň mi, abych všem učitelkám poděkoval.“

Uhladila si sukni na stehnech, Richard se natáhl pro lahev Verdicchia, které se chladilo v kbelíku s ledem. Na stole hořela svíce a vrhala zlatý kruh na těžký krémový ubrus.

„Pro mě jen půl skleničky. Po schůzce jsem si dala rychlý drink s ostatními učitelkami. Linda nás pozvala, prý to byl válečný žold.“

Richard se zamračil. „Škoda, že jsem to nevěděl. Neobjednával bych lahev.“

Nenápadně kývl ukazováčkem na číšníka a objednal vodu San Pellegrino. „Když piješ přes den, bolívá tě hlava.“

Usmála se. Tohle byla jedna z prvních věcí, které mu o sobě prozradila.

V letadle, jímž se po návštěvě u matky vracela z jižní Floridy, tehdy seděla vedle vojáka. Hned po vysoké se přestěhovala na Manhattan, kde chtěla začít nový život. Kdyby matka pořád nežila v jejím rodném městě, nikdy by se tam nevrátila.

Než letadlo odstartovalo, přistoupila k nim letuška. „Jeden pán z první třídy by vám rád nabídl svoje místo,“ řekla mladému vojáku, který vstal a prohlásil: „Skvělé!“

Potom se v uličce objevil Richard. Uzel na hedvábné kravatě povolený, jako by měl za sebou dlouhý den. V rukou držel sklenku a kožený kufřík. Pohlédl Nellie do očí a vřele se na ni usmál.

„To od vás bylo pěkné.“

„O nic nejde,“ opáčil Richard, když si sedal vedle ní. Po bezpečnostních instrukcích se letadlo rozjelo a vzneslo.

Zhouplo se ve vzduchové kapse a Nellie pevně sevřela opěrky.

K jejímu překvapení se jí těsně u ucha ozval Richardův hluboký hlas: „Je to, jako když auto vjede do díry. Vůbec nic se neděje.“

„V hlavě to vím.“

„Ale nepomáhá to. Třeba pomůže tohle.“ Podal jí svou sklenici a ona si přitom všimla, že nemá snubní prsten. Zaváhala. „Někdy mě bolívá hlava, když piju přes den.“

Letadlo zarachotilo a ona si pořádně lokla.

„Dopijte to. Objednám si další... anebo byste si raději dala sklenku vína?“ Tázavě povytáhl obočí a Nellie si všimla srpkovité stříbrné jizvy na pravém spánku.

„Děkuji vám,“ přikývla. Ještě nikdy se jí spolucestující v letadle nesnažil uklidnit; lidé obvykle odvraceli zrak nebo listovali v časopise, zatímco ona bojovala se záchvatem paniky.

„Já vám rozumím,“ prohlásil. „Mám to stejně při pohledu na krev.“

„Vážně?“ Letadlo se lehce zachvělo, křídla se naklonila vlevo. Zavřela oči a těžce polkla.

„Povím vám o tom, ale musíte mi slíbit, že si mě nepřestanete vážit.“

Znovu přikývla, protože nechtěla, aby jeho uklidňující hlas umlkl.

„Před pár lety jeden můj kolega na jednání omdlel a uhodil se do hlavy o hranu konferenčního stolu... nejspíš měl nízký tlak. Anebo mu ta nudná schůzka přivodila kóma.“

Nellie otevřela oči a kratičce se zasmála. Nevzpomínala si, kdy se jí to v letadle naposledy stalo.

„Všem jsem řekl, aby uhnuli, popadl jsem židli a toho chlapíka na ni posadil. Na někoho jsem zakřičel, ať sežene vodu, ale vtom jsem uviděl krev. Zničehonic se mi zatočila hlava, jako bych měl taky omdlít. Toho zraněného chudáka jsem vlastně srazil ze židle, abych si mohl sednout, takže na něj najednou všichni zapomněli a začali pomáhat mně.“

Letadlo se srovnalo. Rozezněla se tichá hudba a letuška v uličce rozdávala sluchátka. Nellie pustila opěrku a pohlédla na Richarda. Culil se na ni.

„Přežila jste to, už jsme v oblacích. Teď už by mělo všechno probíhat hladce.“

„Děkuju vám. Za pití a povídání... A mdloby vám na mužnosti vůbec nic neubraly.“

Během následujících dvou hodin jí Richard prozradil, že pracuje jako investiční bankéř a pro učitelky má slabost od chvíle, kdy ho jedna z nich naučila říkat R. „Právě díky ní jsem se vám nemusel představit jako Vichavd.“ Když se ho zeptala, zda má v New Yorku rodinu, zavrtěl hlavou. „Mám jen starší sestru, a ta žije v Bostonu.“

Rodiče mi zemřeli už dávno.“ Spojil ruce a zadíval se na ně. „Při dopravní nehodě.“

„Můj otec je taky po smrti.“ Pohlédl na ni. „Mám tenhle jeho starý svetr... občas ho ještě nosím.“

Po chvíli mlčení letuška vyzvala cestující, aby zvedli sklopené stolky a narovnali opěradla.

„Přistání vám nedělá problémy?“

„Možná bych ho přežila líp, kdybyste mi ještě něco vyprávěl,“ navrhla Nellie.

„Hm. Zrovna mě nic nenapadá. Co kdybyste mi dala telefonní číslo pro případ, že bych si na nějakou historku vzpomněl?“

Vytáhl z kapsy saka pero a podal jí ho. Nellie naklonila hlavu, aby mu napsala číslo na ubrousek, a přitom jí dlouhé plavé vlasy spadly na ramena.

Richard natáhl ruku, jemně vzal jeden pramen do prstů a teprve pak jí ho zastrčil za ucho. „Jsou překrásné. Nikdy si je nestříhejte.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

SEDÍM NA PODLAZE V KABINCE a vůně růží, která tu zbyla, mi připomíná svatbu. Z dívky, která mě nahradila, bude krásná nevěsta. Představuju si, jak se dívá na Richarda a stejně jako já slibuje, že ho bude milovat a ctít.

Skoro slyším její hlas.

Vím, jak zní. Občas jí volám, ale výhradně z telefonu s předplacenou kartou a blokováním číslem.

„Ahoj,“ ozve se vzkaz namluvený veselým, bezstarostným tónem. „Je mi líto, že s vámi nemohu mluvit!“

Opravdu je jí to líto? Anebo cítí zadostiučinění? Její vztah s Richardem je už veřejný, ačkoli začal ještě v době, kdy jsme byli manželé. Ano, měli jsme problémy. Cožpak je nemají všechny páry, jakmile se rozplyne záře líbánek? Ale stejně jsem nečekala, že bude chtít, abych se tak rychle odstěhovala a on mohl vymazat všechny stopy našeho vztahu.

Jako by chtěl předstírat, že jsme se nikdy nevzali. Jako bych vůbec neexistovala.

A co ona? Myslí na mě někdy a cítí vinu za to, co udělala?

Tyhle otázky mě trápí každou noc. Když se občas dlouhé hodiny převaluju ve zmačkaných dekách, zavírám oči, abych se konečně poddala spánku, jenomže pak se mi před očima objeví její tvář. Zprudka se posadím a šmátrám v zásuvce nočního stolku po prášcích. Nepolykám je, ale koušu, aby zabraly rychleji.

Ze zprávy v její hlasové schránce nedovedu odhadnout, jak se cítí.

Když jsem je ale s Richardem jednou večer zahlédla, celá jen zářila.

Zrovna jsem se tehdy blížila k naší oblíbené restauraci na Upper East Side. V jedné psychologické příručce jsem se dočetla, že když budu navštěvovat stará místa, která mi působí bolest, zbavím se moci, již nade mnou mají, a znovu se budu ve městě cítit jako doma.

A tak jsem se vydala do kavárny, kde jsme s Richardem popíjeli latté a četli nedělní *New York Times*, pak jsem prošla kolem jeho kanceláře, kde se v prosinci vždycky konal přepychový firemní vánoční večírek, a pak se toulala mezi magnoliemi a šeríky v Central Parku. Při každém dalším kroku mi bylo hůř a hůř. Byl to příšerný nápad; ta kniha nebyla ve slevě pro nic za nic, říkala jsem si v duchu.

Přesto jsem to nevzdala a umínila si, že vycházku zakončím skleničkou v restauraci, kde jsme s Richardem několik posledních let slavili výročí. A tam jsem je uviděla.

Možná se i on snažil smazat staré vzpomínky na tohle místo.

Kdybych šla o něco rychleji, srazili bychom se u vchodu. Já se ale schovala u vedlejšího obchodu a nenápadně vykukla. Spatřila jsem opálené nohy, svůdné křivky a rychlý úsměv, který věnovala Richardovi, když jí otevíral dveře.

Přirozeně, že ji můj manžel chtěl. Který muž by nechtěl? Byla rozkošná jako zralá broskvička.

Přikradla jsem se blíž a pozorovala je přes velké sklo. Richard objednal své přítelkyni pití – asi má ráda šampaňské – a ona usrkla zlatou tekutinu z úzké číše.

Nemohla jsem dopustit, aby si mě Richard všiml; nevěřil by mi, že je to náhoda.

Nebylo to poprvé, co jsem ho sledovala. S ní, abych byla přesná.

Jenomže nohy se ne a ne pohnout. Hladově jsem ji hltala očima, dívala se, jak si přehazuje nohu přes nohu a lem šatů jí odhaluje stehno.

On se k ní tiskl a paží objímal opěradlo její židle. Měl delší vlasy a moc mu to slušelo. Ve tváři stejný výraz kočkovité šelmy, který jsem vídala pokaždé, když uzavřel velký obchod, na kterém dlouhé měsíce pracoval.

Pohodila hlavou a zasmála se jeho vtipu.

Nehty se mi zaryly do dlaní; před Richardem jsem nikdy nebyla do nikoho zamilovaná. A v téhle chvíli jsem si uvědomila, že to je taky poprvé, co někoho nenávidím.

„Vanesso?“

Hlas za dveřmi kabinky mě vytrhuje ze vzpomínek. Britský přízvuk patří mé šéfce Lucille, ženě, která není vyhlášená trpělivostí.

Otřu si prstem oči a vím, že mám nejspíš rozmazanou řasenku.

„Jen to tady rovnám,“ ozvu se chraplavým hlasem.

„Jedna zákaznice potřebuje pomoci s kolekcí Stelly McCartney. Zkušebnu uklidíš potom.“

Čeká, až vyjdu ven. Nemám čas se upravit, zbavit se stop smutku, a moje kabelka leží v šatně pro zaměstnance.

Otevřu dveře, Lucille o krok ustoupí. „Není ti dobře?“ Dokonale vyklenuté obočí se povytáhne.

Využiju příležitosti. „Vlastně ano... udělalo se mi trochu zle.“

„Zvládneš to do konce pracovní doby?“ V jejím hlase není ani náznak soucitu a já se v duchu ptám, zda tento prohrěšek bude mým posledním. Ale než stihnu něco říct, odpoví si sama: „Ne, může to být nakažlivé. Měla bys jít domů.“

Přikývnu a spěchám pro tašku. Nechci, aby si to rozmyslela.

Eskalátorem doježu do přízemí a v zrcadlech, která míjím, zachycuji obraz vlastní zničené tváře.

Richard je zasnoubený, honí se mi hlavou.

Vyjdu ven vchodem pro zaměstnance, zastavím se jen u ostražky, která mi prohlédne kabelku, a pak se opřu o stěnu sousedního obchodu, abych si obula tenisky. Přemýšlím, že si vezmu taxi, ale

vzápětí si musím přiznat, že to, co říkala Hillary, je pravda. Richard si nechal náš dům ve Westchesteru i byt na Manhattanu, který měl ještě za svobodna; občas tam přespával, když se mu obchodní schůzka protáhla do noci. Tam za ním chodila ta holka. Zůstala mu auta, akcie, úspory. Vlastně jsem ani nebojovala. Do manželství jsem nepřinesla nic. Nepracovala jsem. Neporodila jsem mu děti. Lhala jsem mu.

Nebyla jsem dobrou manželkou.

Jenomže teď si říkám, proč jsem se spokojila s almužnou, kterou mi Richard nabídl. Jeho nová nevěsta bude na stůl prostírat porcelán, který jsem vybrala já. Bude se k němu tulit na kožené pohovce, kterou jsem kupovala já. Posadí se vedle něho v našem mercedesu, položí mu ruku na koleno a bude se hlasitě smát, když on zařadí čtvrtou rychlost.

Kolem projede autobus, z výfuku se valí kouř. Šedý oblak mě zahálí. Prosmýknu se kolem domu a vykročím na Pátou avenue. Dvě ženy s obrovskými nákupními taškami mě skoro srazí z chodníku. Vedle mě se proplétá obchodník s mobilem přilepeným k uchu a se soustředěným výrazem. Přecházím ulici a těsně kolem mě prosviští motocyklista. Něco na mě křičí.

Město se kolem mě stahuje, potřebuji prostor. Přejdu Devětapadesátou ulici a vejdu do Central Parku.

Holčička s copánky se rozplývá nad balonkem ve tvaru zvířátka, který má přivázaný k zápestí, a já se na ni dívám. Mohla by být moje. Kdybych byla schopná otěhotnět, asi bych byla pořád s Richardem. Asi by si nepřál, abych odešla. Zrovna teď bychom se tu scházeli všichni tři na oběd.

Lapám po dechu. Uvolním ruce složené na břicho a narovná se. S očima upřenýma před sebe kráčím směrem na sever. Soustředím se na pravidelný rytmus tenisek dopadajících na beton, počítám kroky, stanovuji si malé cíle. Sto kroků. Pak dalších sto.

Nakonec opouštím park na křižovatce Šestaosmdesáté ulice a Central Park West a zabočím k bytu tety Charlotte. Toužím po spánku, zapomnění. Už zbývá jen šest prášků, a když jsem naposledy žádala doktorku o recept, hodně váhala.

„Přece na tom nechcete být závislá,“ prohlásila. „Pokuste se přes den trochu hýbat a odpoledne si dejte pozor na kofein. Před spaním si dopřejte horkou koupel, uvidíte, třeba to bude fungovat.“

Jenomže tohle jsou rady pro obyčejnou nespavost. Mně nepomáhají.

Už jsem skoro doma, když si uvědomím, že jsem zapomněla na tetino víno. Vím, že se mi nebude chtít znovu ven, a tak zahnu a vrátím se o blok zpátky k obchodu s alkoholem. Charlotte si přála čtyři lahve červeného, dvě bílého. Vezmu košík a zaplním ho merlotem a chardonnay.

V rukou cítím hladké těžké lahve. Vína jsem se nenapila od chvíle, kdy mě Richard požádal, abych odešla, ale po sametové ovocné chuti, která probudí můj jazyk, toužit nepřestávám. Zaváhám, pak přidám do košíku sedmou a osmou lahev. Vykročím k pokladně, ucha košíku se mi zařezávají do předloktí.

Mladík u kasy markuje a nic nekomentuje. Možná je zvyklý na neupravené ženy v butikových šatech, které sem přijdou uprostřed dne, aby si nakoupily zásoby vína. Já si ho nechávala vozit do domu, v němž jsem bydlela s Richardem, tedy až do chvíle, kdy mi řekl, že mám přestat pít. Pak jsem si pro něj jezdila do obchodu vzdáleného půl hodiny, abych nenarazila na žádnou známou tvář. Ve dnech, kdy se vyvážel odpad, jsem brzy ráno chodívala na procházku a cpala prázdné lahve sousedům do popelnic.

„Je to všechno?“ zeptá se mladík.

„Ano.“ Sahám po platební kartě a vím, že kdybych si místo vína za patnáct dolarů vybrala dražší značku, platbu by mi to zamítlo.

Pokladní mi balí lahve do tašek po čtyřech, já zatlačím ramenem

do dveří a s těžkým nákupem v rukou vykročím. Dojdu do domu a čekám, až se s vrzáním otevřou dveře artritického výtahu. Cesta do dvanáctého patra trvá věčnost; mozek je zaujatý představou, jak mi první hlt klouže do krku a hřeje v žaludku. Otupí hrany bolesti. Teta naštěstí není doma. Kouknu na kalendář, co visí u lednice, a vidím tam *D-15.00*. Asi schůzka s kamarádkami. Charlottin manžel Beau, úspěšný novinář, zemřel před mnoha lety zcela nečekaně na infarkt. Byl láskou jejího života. Pokud vím, tak od té doby s nikým vážně nechodila. Položím tašky na linku a otevřu merlot. Sáhnu po sklenici, pak ji vrátím a vezmu si raději hrnek na kávu. Naliju si, a protože už nedokážu čekat, přiložím ho ke rtům, polknu a vnímám, jak mi víno stéká do krku. Napětí těla trošičku polevuje. Nevím, jak bude teta Charlotte dlouho pryč, a tak si doliju hrnek a i s lahvemi si ho odnesu do pokoje.

Svléknu šaty, nechám je ležet zmačkané na podlaze a překročím je. Pak se sehnu, zvednu je a pověším na ramínko. Natáhnu si měkké šedé tričko a flísové tepláky a vlezu do postele. Teta Charlotte mi sem dala malou televizi, když jsem se nastěhovala, ale já ji skoro nepoužívám. Teď ale zoufale toužím po společnosti, třeba i v elektronické formě. Natáhnu se po ovladači a projedu kanály, až nakonec nechám běžet jakousi talk show. Sevřu hrnek v dlaních a dlouze se napiju.

Pokouším se ponořit do dramatu, které se odehrává na obrazovce, jenomže dnešním tématem je nevěra.

„Může manželství posílit,“ trvá na svém žena ve středním věku, která drží za ruku muže vedle sebe. On se zavrtí a upírá zrak do země.

A taky ho může zničit, pomyslí si.

Dívám se na muže. *Jaká byla? ptám se v duchu. Kde jsi ji poznal? Na služební cestě, nebo snad ve frontě na sendvič v lahůdkách? Co tě na ní tolik přitahovalo, že jsi překročil hranici zkázy?*

Svíráám hrnek tak pevně, že mě rozbolí ruka. Mám sto chutí s ním roztřískat obrazovku, ale raději si doliju víno.

Muž překříží nohy v kotnících a zas je narovná. Odkáže si a podrbe se na hlavě. Dělá mi dobře, že je nervózní. Je obtloustlý a vypadá jako násilník; není to sice můj typ, ale chápu, že se některým ženám může líbit.

„Obnovit důvěru je dlouhý proces, ale pokud se oba snaží, je to možné,“ říká žena, kterou titulek dole na obrazovce označuje za párovou terapeutku.

Fádní manželka dál mele o tom, jak si znovu vybudovali vzájemnou důvěru, jak je pro ně manželství nyní hlavní prioritou, jak jeden druhého ztratili a zase našli. Zní to, jako by předčítala z blahopřání od Hallmarku.

Terapeutka se podívá na manžela. „Souhlasíte, že mezi vámi opět panuje důvěra?“

Muž pokrčí rameny. *Blbec*, pomyslím si a dumám, jak to na něj asi prasklo. „Pracuju na tom, ale je to těžké. Pořád si ji představuju s tím...“ Poslední slovo mu vypípnou.

Takže jsem to špatně pochopila. Myslela jsem, že podváděl on. Vodítka tu byla, ale já si je špatně vyložila. Není to poprvé.

Bouchnu se hrnkem do zubů, když se chci znovu napít merlotu. Svezu se na posteli a přeju si, abych televizi vůbec nezapínala.

Jak se z flirtu stane žádost o ruku? Myslela jsem, že Richard si prostě jen užívá. Očekávala jsem, že jejich románek vychladne a rychle se vyčerpá. Předstírala jsem, že nic nevím, zavírala jsem oči. A navíc, kdo by se Richardovi divil? Já nebyla ženou, kterou si před necelými deseti lety vzal. Přibrala jsem, skoro jsem nevycházela z domu, začala jsem hledat skrytý význam v Richardově jednání, zabývala se náznaky, které jsem si vykládala tak, že už ho unavuju.

Ona je vše, po čem Richard touží. Všechno, čím jsem dřív byla já.

Bezprostředně po té krátké, skoro věčné scéně, která oficiálně ukončila naše sedmileté manželství, Richard nabídl náš dům ve Westchesteru k prodeji a přestěhoval se do svého městského bytu. Měl rád klid a soukromí, které mu byt poskytoval. Patrně své nastávající koupí nový dům na předměstí. Zdalipak má ta holka v plánu odejít z práce a plně se věnovat jen Richardovi? Otěhotnět? Já se o to taky pokoušela.

Nechce se mi věřit, že mi zbyly ještě nějaké slzy, ale teď mi znovu tečou po tvářích a já si dolévám hrnek. Lahev je skoro prázdná, pár kapek vybryndám na bílé prostěradlo. Vyjímají se tam jako krev.

Kolem mě se usazuje známá mlha jako náruč staré přítelkyně. Možná takhle se cítila má matka, když měla své „odpojené“ dny. Kež bych jí tehdy lépe rozuměla; připadala jsem si opuštěná, jenomže teď vím, že bolest je někdy tak velká, že se s ní nedá bojovat. Člověk jen zaleze do úkrytu a doufá, že se písečná bouře přežene. Teď už je pozdě, abych jí to řekla. Oba mí rodiče jsou mrtví.

„Vanesso?“ Slyším slabé klepání na dveře, teta Charlotte vejde dovnitř. Za silnými brýlemi vypadají její oříškové oči moc veliké. „Měla jsem pocit, že slyším televizi.“

„Udělalo se mi v práci špatně. Radši ke mně nechod.“ Obě lahve mi stojí na nočním stolku. Doufám, že jsou schované za lampou.

„Mám ti něco přinést?“

„Trochu vody, kdybys byla tak hodná,“ říkám a trochu polykám slova. Musím ji rychle dostat z pokoje.

Nechává dveře otevřené a odejde do kuchyně. Vyhrabu se z postele, popadnu lahve a cuknu sebou, když o sebe třesknou. Pospíchám k šatníku a pokládám je na podlahu, jedna se skoro převrhne, zvednu ji.

Když se teta Charlotte vrátí s podnosem, ležím už zase pod dekou ve stejné poloze.

„Přinesla jsem ti i slané sušenky a heřmánkový čaj.“ Z laskavosti

v jejím hlase se mi sevře srdce. Položí táč k nohám mé postele a má se k odchodu.

Doufám, že necítí v mém dechu alkohol. „Vino jsem ti nechala v kuchyni.“

„Díky, zlatíčko. Zavolej, kdybys něco potřebovala.“

Dveře se zavřou, nechám hlavu klesnout na polštář a cítím, jak mě zahaluje závrať. Zbývá šest prášků... kdybych si jednu hořkou bílou tabletu nechala rozpustit na jazyku, třeba bych spala až do rána.

Najednou mám ale lepší nápad. Ta myšlenka se prodere mlhou v mém mozku: *Jsou zatím jen zasnoubení. Ještě není pozdě!*

Nahmatám kabelku a vyndám telefon. Richardovo číslo v něm mám stále uložené. Dvakrát to zazvoní, pak slyším jeho hlas. Svou barvou by se spíš hodil k vyššímu, silnějšímu muži, než je můj bývalý manžel, a tenhle rozpor mě vždycky mátl. „Zavolám vám za chvíli,“ oznamuje jeho nahraný vzkaz. Richard vždy plní své sliby. Vždycky.

„Richarde,“ vyhrknu. „To jsem já. Doslechla jsem se o tvém zasnoubení a... prostě s tebou potřebuju mluvit...“

Schopnost jasně myslet, kterou jsem před chvílí cítila, mi proklouzne jako ryba mezi prsty. Marně hledám správná slova.

„Prosím, zavolej mi... je to opravdu důležité.“

Hlas se mi zlomí při posledním slově a já stisknu tlačítko ukončit hovor.

Přitisknu telefon na hrudník a zavřu oči. Možná bych se vyhnula smutku, který mi nyní trhá tělo vedví, kdybych se víc snažila vidět varovné signály. Všechno se dá napravit. Ještě nemůže být pozdě. Nesnesu pomýšlení, že se Richard znovu ožení.

Patrně jsem usnula, protože za hodinu, když mi zavibroval mobil, jsem sebou prudce trhla. Pohlédnu na něj a vidím textovou zprávu.

Je mi líto, ale už není co říct. Měj se. R.

V té chvíli mi teprve všechno dochází. Pokud se Richard rozhodl pro jinou ženu, třeba se mi nakonec podaří vybudovat si nový život. Mohla bych zůstat u tety Charlotte a našetřit si na nájem vlastního bytu. Anebo bych se mohla přestěhovat do jiného města, kde mi nic nebude připomínat minulost. Mohla bych si vzít z útulku nějaké zvíře. A možná časem, až zase spatřím tmavovlasého obchodníka v dobře střiženém obleku, jemuž se od slunečních brýlí odráží slunce, tak se mi nezastaví srdce, než mi dojde, že to není on.

Ale dokud bude s ní – se ženou, která tak lehkovážně vstoupila do mého života, aby se ucházela o roli nové paní Thompsonové, zatímco já se tvářila, že o ničem nevím –, nebudu mít klid.

PÁTÁ KAPITOLA

KDYŽ NELLIE HODNOTILA SVŮJ ŽIVOT, měla pocit, že se během svých sedmadvaceti let na tomto světě rozštěpila v několik různých žen; jedináčka, který si dlouhé hodiny o samotě hrál u potoka na konci bloku, puberťačku, která si schovávala peníze za hlídání dětí do postele, protože věřila, že zaženou příšery číhající ve tmě, členku vysokoškolského spolku Chí Omega, která měla na starost společenské akce a občas usínala, aniž by si zamkla dveře. A pak tu byla dnešní Nellie, která odcházela z kina, když hrdince hororu hrozilo nebezpečí, a která si dávala pozor, aby v Gibsonově bistru nezůstala jako poslední servírka, co v jednu hodinu ráno zavírá.

V mateřské školce byla ještě další Nellie: učitelka v džínách, která znala nazpaměť všechny knížky o slonovi a prasátku, co napsal Mo Willems, rozdávala bio sušenky a nakrájené ovoce a na Díkůvzdání pomáhala dětem malovat krocany. Její spolupracovníci u Gibsona znali servírku, která nosí černou minisukni a rudou rtěnku, klidně obsluhuje stůl neurvalých podnikatelů objednávajících další a další rundy, jen aby si vydělala větší spropitné, a bez problémů zvládne odnést podnos plný burgerů. Jedna její verze patřila dnům, ta druhá nocím.

Richard ji znal v obou těchto světech, i když očividně upřednostňoval její učitelskou roli. Měla v plánu odejít z bistra hned po svatbě a ve školce skončit, jakmile otěhotní – oba s Richardem doufali, že to bude brzy.

Ale nedlouho po zasnubách přišel Richard s návrhem, aby dala u Gibsona výpověď.

„Myslíš, abych odešla hned?“ pohlédla na něj tehdy překvapeně Nellie.

Peníze potřebovala, ale také měla ráda lidi, s nimiž tam pracovala. Byla to pestrá skupinka – mikrokosmos nadšených, tvořivých osobností, které se sjely do New Yorku z celé země jako můry přitahované světlem rozzářeného města. Dvě servírky Josie a Margot byly herečky, které se snažily prorazit u divadla. Vrchní Ben se chtěl stát druhým Jerryem Seinfeldem, a když nebylo v restauraci plno, nacvičoval si komické výstupy. Barman Chris, metr osmdesát vysoká kopie Jazona Stathama, kvůli němuž k nim chodila většina zákazníků ženského pohlaví, psal každý den před příchodem do práce svůj román.

Cosi v jejich smělosti, ve způsobu, jímž odhalovali svá srdce a šli za svými sny i přes odmítání, které je neustále pronásledovalo, promlouvalo k té části Nellie, jež se během posledního roku stráveného na Floridě utlumila. Byli jako děti, uvědomila si Nellie, obdařené nezdolným optimismem. Pocitem, že svět se jim otevírá s nekonečnými možnostmi.

„Obsluhuju tam jen tři večery týdně,“ řekla tehdy Richardovi.

„A to jsou tři večery navíc, které bys mohla trávit se mnou.“

Nakrčila obočí. „Takže ty už nebudeš tolik cestovat?“

Povalovali se na pohovce v jeho bytě. Objednali si sushi pro Richarda a tempuru pro ni a před chvílí sledovali *Občana Kanea*, protože to byl jeho oblíbený film a on v legraci tvrdil, že se s ní nemůže oženit, dokud se na něj Nellie nepodívá. „Stačí, že ti nechutnají syrové ryby,“ utahoval si z ní. Nohy měla položené v jeho klíně a on jí masíroval levé chodidlo.

„Kvůli penězům si nemusíš dělat starosti. Všechno, co mám, je tvoje.“

„Přestaň být tak úžasný.“ Nellie se naklonila a jemně ho políbila na rty. Když se však pokusil o delší polibek, odtáhla se. „Ale mně se to líbí.“

„Co se ti líbí?“ Richard jí hladil na noze. Viděla, jak se mu mění výraz ve tváři a oči v barvě hlubokého moře tmavnou jako vždycky, když zatoužil po sexu.

„Moje práce.“

„Zlato,“ řekl a ruka se mu zastavila, „myslím jen na to, že jsi celý den na nohou a pak ještě musíš běhat po place a celou noc roznášet pitomcům pití. Nechtěla bys se mnou radši někam jet? Minulý týden jsi mohla jet se mnou do Bostonu a povečeřet s Maureen.“

Maureen byla Richardova sestra, o sedm let starší než on. Vždycky si byli blízcí. Rodiče jim zemřeli, když byl Richard v pubertě. Jakmile dokončil školu, nastěhoval se k ní. Maureen nyní žije v Cambridgi, kde je profesorkou ženských studií, a s Richardem si několikrát týdně telefonují.

„Moc ráda by tě poznala. Opravdu byla zklamaná, když jsem jí řekl, žeš nemohla přijet.“

„Ráda bych s tebou cestovala,“ prohodila Nellie, „ale co moje Vlčata?“

„Tak dobře. Ale co kdybys třeba po večerech místo do bistra chodila na kurzy malování? Říkala jsi přece, že by tě to bavilo.“

Nellie zaváhala. Tady nešlo o žádné kurzy. „Jenomže já u Gibsona pracuju moc ráda. Stejně už je to jen na chvíli...“

Oba zmlkli. Richard se tvářil, jako by chtěl ještě něco říct, ale pak si sundal bílou ponožku a zamával s ní ve vzduchu. „Vzdávám se.“ Pošimral ji na noze. Vyjekla, on jí chytil ruce nad hlavou a lechtal ji na žebrech.

„Ne, prosím,“ žadonila a lapala po dechu.

„Co ne?“ smál se a lechtal ji dál.

„Vážně, Richarde. Přestaň!“ Pokusila se mu vykroutit, ale on ji držel pevně.

„Zdá se, že jsem objevil tvé slabé místo.“

Najednou měla pocit, že se jí v plicích nedostává kyslíku. Jeho

silné tělo ji tížilo, do zad se jí zarýval ovladač. Nakonec vymanila ruce a odstrčila ho, mnohem razantněji, než když se ji předtím snažil políbit.

Jakmile popadla dech, prohlásila: „Nesnáším lechtání.“

Tón jejího hlasu zněl ostře, mnohem ostřeji, než původně zamýšlela. Richard se na ni zkoumavě podíval.

„Omlouvám se, miláčku.“

Upravila si halenku a otočila se tváří k němu. Věděla, že zareagovala nepřiměřeně. Richard si chtěl jen hrát, ale pocit, že je v pasti, v ní vyvolal paniku. Stejně pocity mívala v přeplněném výtahu i podzemním tunelu. Richard byl obvykle na tyhle věci citlivý, ale nedá se očekávat, že by jí pořád četl myšlenky. Byl to tak hezký večer. Večeře. Film. Snažil se být velkorysý a pozorný.

Chtěla to napravit. „Ne, já se omlouvám. Jsem podrážděná... poslední dobou jsem pořád v poklusu. A u nás na ulici je takový hluk, že když otevřu okno, nemůžu spát. Máš pravdu, bylo by fajn si odpočinout. Ještě tenhle týden promluvíím s vedoucím.“

Richard se usmál. „Myslíš, že někoho najdou takhle narychlo? Jeden z našich nových klientů sponzoruje moc dobré kusy na Broadwayi. Mohl bych pro tebe a Sam sehnat volňásky na jakékoli představení.“

Za tu dobu, co žila v New Yorku, Nellie viděla jen tři hry; lístky byly neskutečně drahé. Pokaždé seděla na balkoně, jednou za šileně nastydlým chlapíkem, jindy zas za sloupem, přes který pořádně neviděla na jeviště.

„To by bylo báječné.“ Přitulila se k němu.

Jednou se asi doopravdy pohádají, ale Nellie si neuměla představit, že by se na Richarda skutečně zlobila. To ho spíš ona popudí svou nepořádností. Nechávala oblečení na křesle v ložnici, někdy dokonce na podlaze. Richard si každý večer věšel obleky na ramínko a pečlivě je rovnal, než je uložil do skříně. I trička měl vyskládaná

v dokonalých řadách v plastových vložkách do šuplíků. Navíc je měl uspořádaná podle odstínů: jedna zásuvka s černými a šedými, jedna s bílými, jedna s barevnými.

V kanceláři se musel soustředit a věnovat pozornost detailu, pečlivost byla nezbytná. A i když učení v mateřské škole nemohl nikdo pokládat za lehkou práci, o tolik zase nešlo. Navíc měla kratší pracovní dobu a jediné služební cesty, které musela podnikat, vedly jednou za čas pouze do zoologické zahrady.

Richard se o své věci tak dobře staral – a o ni taky. Dělal mu těžkou hlavu, že musí chodit od Gibsona pozdě v noci, a pokaždé jí zavolal nebo napsal, aby se ujistil, že se domů dostala v pořádku. Koupil jí nejmodernější mobilní telefon. „Budu se cítit líp, když ho budeš mít pořád u sebe,“ řekl jí tehdy. Nabídl se, že jí pořídí i obranný sprej se slzným plynem, ale ona namítla, že už má pepřák.

„To je dobře,“ prohlásil. „Venku je spousta úchylů.“

Jako bych to nevěděla, pomyslela si Nellie a potlačila zachvění. Byla tak vděčná za ten let, vojáka i za svou úzkost, protože díky ní začal jejich rozhovor.

Richard ji objal. „Líbil se ti film?“

„Byl smutný. Měl velký dům a spoustu peněz, ale byl osamělý.“

Richard přikývl. „Přesně tak. Tohle mě taky napadá, když se na něj dívám.“

Nellie zjišťovala, jak rád ji Richard neustále překvapuje.

Na dnešek něco naplánoval – mohlo to být cokoli od minigolfu po návštěvu muzea – a řekl jí, že z práce odejde dřív, aby ji vyzvedl. Měla se obléknout neutrálně pro všechny příležitosti, a tak zvolila své oblíbené modro-bílé pruhované šaty a nízké sandály.

Svlékla tričko a kapsáče, které měla ve školce, hodila je ke koši na špinavé prádlo a sáhla do skříně. Odhrnovala jednotlivé kousky, aby se propracovala k širokým pruhům, ale šaty tam nebyly.

Zašla k Samantě do pokoje a spatřila je na posteli. Těžko si moh-

la stěžovat, sama měla u sebe v prádelníku minimálně dva Saminy topy. Půjčovaly si knihy, oblečení, dělily se o jídlo... cokoli kromě bot, protože Nellie měla o číslo větší nohu, a make-upu, jelikož Samantha byla smíšeného původu a vyznačovala se tmavými vlasy i očima, zatímco Nellie – inu, ne náhodou Jonah označil její tón pleti za růžovoučký.

Za uši si vklepala parfém Chanel, který od Richarda dostala s náramkem od Cartiera k Valentýnu – a rozhodla se, že na něho počká venku, protože se měl objevit každou minutu.

Vyšla z bytu, seběhla dolů chodbičkou a otevřela hlavní dveře právě ve chvíli, kdy nějaký člověk vcházel dovnitř. Nellie instinktivně uskočila zpátky.

Byla to jen Sam. „Ach! Nevěděla jsem, že jsi doma. Zrovna hledám klíče.“ Sam stiskla Nellie rameno. „Nechtěla jsem tě vylekat.“

Když se Nellie nastěhovala, pustily se ona i Sam do malování. Celý víkend ruku v ruce natíraly kuchyňské skřínky na krémově žlutý odstín a povídaly si o všem možném – o kurzech lezení po skalách, kam se Sam chtěla přihlásit, aby potkala pořádné chlapy, o otci ze školky, který se neustále pokoušel flirtovat s učitelkami, o Samině matce – psycholožce, která chce studovat lékařskou fakultu, o tom, zda má Nellie vzít místo u Gibsona, anebo o víkendech prodávat v obchodě s oblečením.

Když se setmělo, Sam otevřela lahev vína a rozhovor se stočil na osobnější věci. Mluvily do tří do rána a Nellie tu noc vždýcky považovala za chvíli, kdy se z nich staly nejlepší přítelkyně.

„Sluší ti to,“ řekla nyní Samantha. „Ale není to na hlídání dětí moc šik?“

„Nejdřív jdu ven, ale v půl sedmé budu u Colemanů.“

„Fajn a ještě jednou díky, že to za mě vezmeš... skoro nemůžu uvěřit, že jsem si domluvila na jeden den dvě věci. To se mi přece nikdy nestává.“

„Taky jsem v šoku,“ zasmála se Nellie, což byl asi Samin záměr.

„Rodiče přísahali, že se vrátí do jedenácti, takže je můžeš čekat o půlnoci. A bacha na Hannibala Lectera, až mu řekneš, že je čas jít do postýlky. Minule se mi chtěl zakousnout do zápěstí, když jsem mu sebrala modelínu.“

Sam měla přezdívky pro všechny děti ze své třídy. Hannibal kousal, Yoda zas filozofoval, Darth Vader dýchal ústy. Ale jakmile bylo potřeba uklidnit dítě v záchvatu vzteku, nikdo to nezvládl lépe než Sam. Také přesvědčila Lindu, aby pořídily houpací křesla a učitelky mohly tišit děti trpící separační úzkostí.

Ozval se klakson, Nellie zvedla hlavu a spatřila blížící se Richardův kabriolet BMW. Zaparkoval vedle bílé toyoty s parkovacím lístkem za předním oknem.

„Pěkná kára,“ zavolala Sam.

„Jo?“ odpověděl Richard. „Dej vědět, až si ji budeš chtít půjčit.“

Nellie si všimla, jak Sam obrací oči v sloup. Jestlipak má pro Richarda taky přezdívkou, napadlo ji. Nikdy se kamarádky nezeptala. „No tak, jen to zkouší.“

Sam přimhouřila oči a znovu se podívala na Richarda.

Nellie ji rychle objala a seběhla ze schodů k vozu. Richard vystoupil a otevřel jí dveře.

Měl na sobě sluneční brýle, černou košili a džíny; takhle ho Nellie milovala. „Ahoj krásko.“ Dlouze ji políbil.

„Ahoj.“ Když nastupovala do auta a otočila se, aby si zapnula pás, všimla si, že Samantha pořád stojí u dveří.

Nellie jí zamávala a obrátila se k Richardovi. „Povíš mi, kam jedeme?“

„Ne.“ Nastartoval a vyjel od chodníku směrem na východ k FDR Drive.

Richard během jízdy nemluvil, ale Nellie neuniklo, že se stále neznatelně usmívá.

Když vjeli na Hutchinson River Parkway, sáhl do přihrádky na rukavice a vyndal oční masku na spaní. Hodil ji Nellie do klína. „Dokud tam nedojedeme, nebudeš koukat.“

„To mi připadá trochu ulítlý,“ žertovala Nellie.

„No tak, nasad' si to.“

Přetáhla gumičku přes hlavu. Masku přiléhala těsně, takže nebylo vidět ani pod spodním okrajem.

Richard prudce stočil volant, až ji to přimáčklo ke dveřím vozu. Poslepu nedokázala vyrovnávat pohyby auta a Richard jel jako obvykle hodně rychle.

„Jak dlouho ještě?“

„Pět deset minut.“

Cítila, jak se jí zrychluje tep. Jednou v letadle si podobnou masku nasadila v naději, že se tak zbaví strachu. Jenomže to mělo opačný účinek, cítila ještě větší klaustrofobii než předtím. I teď vnímala pot v podpaží a uvědomila si, že křečovitě svírá kliku u dveří. Už se chystala Richardovi navrhnout, že prostě jen zavře oči, ale pak si vzpomněla, jak se usmíval – culil se jako malý kluk –, když jí házel masku do klína. Pět minut. Šedesát krát pět je tři sta. Pokusila se zabavit odpočítáváním sekund, představovala si vteřinovou ručičku na hodinách, jak obíhá dokola. Vyjekla, když jí Richard stiskl koleno. Věděla, že to myslel jako projev lásky, jenomže měla zaťaté svaly a jeho prsty se jí zaryly do citlivých bodů přímo nad kolenní jamkou.

„Ještě minutku,“ ohlásil.

BMW prudce zabrzdilo a motor ztichl. Natáhla ruku, aby si strhla masku, ale Richardův hlas ji zarazil. „Ještě ne.“

Slyšela ho otevírat dveře, obcházet auto, cítila, jak ji bere za paži a vede po jakémsi tvrdém povrchu. Tráva to nebyla. Asfalt? Chodník? Nellie byla zvyklá na neustálý hluk, který ji ve městě obklopoval, a jeho náhlá nepřítomnost ji dráždila. Kdesi zazpíval pták